

akik most tárgyasulni látják,
amiért idejöttek, a vaskos vésetet.
A részeg férfiban egyszerre csóva gyullad,
arcon csókolja az idegen hölgyet,
aki hátrahőköl, de már mindhiába,
egy egész világ ragad rá hirtelen.
Megroppan a tűzhelyben a lécs,
amely az ablakon volt egykor a kereszt.
Lassan elhamvad.

ÜGYNÖKÖK VONULÁSA

Kenedi Jánosnak

Az örök
hajdani ügynökök,
a három per hármások,
a ki tudja hányasok,
akiket magunk
közt nem tudunk
másnak hívni,
csak annak, hogy spicli,
a titkos megbízottak,
a bűnön meghízottak,
a megszaroltak,
akikből önként jött a mondat,
a csalatottak,
a bűnre kaphatók,
a szívbe lopakodók,
az eltévelyedők,
az álbarát figyelők,
a buzgó fülelők,
a művet, a vért, velőt
kótyavetyére vetők,
a beismerők,
a vétküket tagadóok

vonulnak új hídatáson.

A bűnre kaphatók,
a bűnre zsarolóok,
a csalók,

a megcsalók,
a megfigyeltetők,
a lefülettetők,
éjszaka a konyha
csöndjében kuporogva
jelentést íratók,
a család nem tud róla,
titokban rója, rója,
kucorog kint a hokedli
deszkáján összeszedni,
hogy mit mondott négyszemközt
a jó barát két szesz közt.

Kik szerveznek be
a nagy szerkezetbe?
Ők, a tartótisztek,
csigolyái a gerincnek,
civilben járnak elvakolni,
hogy melyik énük a valódi,
álkulccsal surrannak beléd,
múltad így szórják szerteszét,
ők, akik újrakeresztelnek,
új nevet adnak az embernek,
titkos megbízott születik,
ringatják újszülötteik,

ők a tartótisztek,
veszik a parizert, a lisztet,
ha veled szembe jönnek,
előre köszönnek,
mind-mind olyan kedves,
derék, csöndes, rendes,
családszerető
ez a nagy hitető,
és mi mit sem sejtünk,
hogy most megy el mellettünk
a titkon zsaroló,
a besúgattató,
aki maga vérzik,
ha véreztet a Végig.

Mert miért lenne vétkes,
aki munkát végez?
Habár az egészhez,
de köze csak a részhez.

Nem súgott be senkit.
Bűnei elfelejtik.